

ת"פ (חיפה) 49627-10-24 - מדינת ישראל נ' לואי עיסא

ת"פ (חיפה) 49627-10-24 - מדינת ישראל נ' לואי עיסא מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 49627-10-24

מדינת ישראל

נגד

לואי עיסא (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[26.12.2024]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשם, לואי עיסא, הורשע ביום 4.12.24 - בהתאם להודאתו במסגרת הסדר טיעון - בעבירה שנכללה בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדו, ואשר עניינה בשוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק").

במסגרת ההסדר הנ"ל הוסכם, כי הצדדים יטענו לעניין העונש באופן חופשי.

עובדות כתב האישום המתוקן

ביום 23.7.24 בשעה 9:00 או בסמוך לכך, המתינה א.ח., ילידת 1964 (המתלוננת), בעלת סלון לעיצוב שמלות כלה "C'Loulou" בשדרות גושן 7 בקריית מוצקין, מחוץ לחנות ובמרחק של מטרים ממנה.

בשעה 9:12 או בסמוך לכך, נכנסה המתלוננת לחנות יחד עם אסתר שרביט ועדן כודידה, והלכה לכיוון חלקה האחורי של החנות שם ניצב תא מדידה, שבסמוך לו תא שירותים בעל דלת זכוכית, בו אחסנה המתלוננת את התיק שלה, אשר הכיל בין היתר סכום של כ- 10,000 ₪ במזומן.

באותו הזמן, שהה בתוך תא המדידה הנאשם, אשר נכנס לחנות מבלי שהמתלוננת הבחינה בכך בכוונה לבצע גניבה. הנאשם נטל את הכסף המזומן מן התיק, בכוונה לשלול אותו מן המתלוננת שלילת קבע, אולם המתלוננת אשר שמעה רעש הנובע מכיוון תא השירותים, הבחינה בנאשם, צעקה ונעמדה מולו.

או אז, הנאשם הכה את המתלוננת באמצעות ידו בפניה בחלק הימני באזור לחי-אוזן ימין, בכוונה למנוע את התנגדותה לגניבת הכסף המזומן ולהתגבר עליה. המתלוננת נאבקה בנאשם ושניהם נפלו ארצה. בתגובה, הנאשם הדף את המתלוננת מעליו בכוח, וברח מן החנות כשהוא נושא ונוטל את הכסף המזומן, בכוונה לשלול אותו מן המתלוננת שלילת קבע.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת מכאוב בצד ימין של פניה, המטומות בירך שמאל ויד שמאל וחתכים בזרוע ימים.

במעשיו, כך צוין, הנאשם גנב מן המתלוננת כסף מזומן בסכום של כ- 10,000 ₪, ובשעת מעשה ביצע במתלוננת מעשה אלימות, כדי למנוע התנגדות לגניבת דבר או להתגבר עליה.
ראיות לעניין העונש

המתלוננת

המתלוננת פנתה אל בית המשפט (באמצעות שיחת וידאו שנערכה בהסכמת הצדדים חלף עדות באולם בית המשפט), בצינה כי נגרם לה נזק גופני הבא לידי ביטוי בחבלות רבות. היא הוסיפה, כי הנאשם נטל את כל סך המזומנים שהיה ברשותה באותו היום בחנותה (המהווה את הרווח הגולמי באותה העת של בית העסק). היא הוסיפה, שכתוצאה ממעשיו של הנאשם והשפעתם על עובדיה, היא נאלצה להיעזר במתפרות חיצוניות, על מנת לקדם את ייצור העבודה בבית העסק. עוד צוין, כי היא סובלת מסיוטים בלילות ופחדים המשפיעים על התנהלותה היומיומית.
המאשימה

באי כוחה המלומדים של המאשימה, עו"ד אמיר אלרון ועו"ד מורן דבוש, הגישו את תמצית המרשם הפלילי של הנאשם (טעת/1), ממנו עלה, כי לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד הכולל 14 הרשעות, בין היתר, בעבירות שעניינן גניבה, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, שוד בנסיבות מחמירות, מעשה מגונה בקטין ואיומים. הודגש, כי במסגרת ת"פ 46527-08-22 (מיום 20.10.22), שם הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (טעת/3), תלוי ועומד כנגדו מאסר מותנה בן הפעלה בתיק דכאן (למשך 7 חודשים שלא "יעבור עבירת אלימות פיזית"). עוד הוצגו לעיוני רשימת הכליאות בעניינו של הנאשם (טעת/2); קובץ צילומים של החשבוניות של המתלוננת על אודות הנזק שנגרם לה (טעת/4); וכן קובץ צילומי חבלות של המתלוננת (טעת/5).
טיעוני הצדדים לעניין העונש
המאשימה

במסגרתו של דיון הטיעונים לעונש עמדו הפרקליטים על עברו הפלילי המכביד של הנאשם בציינם, כי עסקין "בשור מועד", המפגין פעם אחר פעם העדר מורא מפני החוק, הבא לידי ביטוי בביצוען של עבירות רכוש - אלימות. הוער, כי מאסר מותנה בן הפעלה שעומד לחובתו של הנאשם לא הרתיעו מפעילותו העבריינית. לדידה של המאשימה, משאלה הם פני הדברים על בית המשפט להעביר מסר עונשי - הרתעתי, על מנת לרסן את התנהגותו החוזרת ונשנית של הנאשם ולמען שמירה על שלומו של הציבור. הפרקליטים עמדו על נסיבות ביצוע העבירה, בציינם כי במקרה זה עסקין במתלוננת מבוגרת (בת 60) אשר נשדדה בתוככי בית העסק שלה. עוד עמדו באי כוח המאשימה על פסיקה המתאימה לשיטתם לנסיבות המקרה דכאן, וכן על הערכים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא מהתנהגותו של הנאשם. לאור אלו, נתבקשתי לשרטט בעניינו של הנאשם מתחם ענישה הנע בין שלוש שנות מאסר לבין חמש שנות מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים (הכוללים פיצוי עבור המתלוננת). לסיכום, נתבקשתי לגזור את עונשו של הנאשם ברף האמצעי - עליון של מתחם הענישה המוצע, וכן לצבור את עונש המאסר המותנה במלואו לעונש שיושת כאן. ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם, עו"ד ליאור בר זוהר, הגיש פירוט פסיקה לעניין העונש, והוסיף על דברים אלו בעל פה. הסנגור עמד על כך שיש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון בזמן שיפוטי הנגזר מהודאתו ויתור עדותה של המתלוננת. הסנגור הדגיש, כי הפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה אינה מתאימה לנסיבות העניין. הוער בהקשר זה, כי מתחם הענישה במקרים דומים נע בין שישה חודשים לבין שנתיים מאסר לריצוי בפועל. הסנגור טען, כי הנאשם התכוון רק לגנוב מן המתלוננת, אלא שהתנגדותה גרמה לנאשם להסלים את האירוע ולחבול בה. לשיטתו של הסנגור, על העונש המושת בנידון דידן להיות ממוקם באמצעו של מתחם הענישה המוצע על ידו. בכל הנוגע להפעלת המאסר המותנה ציין הסנגור, כי יש להפעילו באופן חופף (ולו באופן חלקי), שכן הנאשם, כפי שפורט, לא ארב למתלוננת, בעוד בסופו של יום זו נחבלה בחבלות קלות בלבד. דבריו של הנאשם

הנאשם פנה אל בית המשפט וביקש סליחה ורחמים. הוא ציין שהוא עתיד להתחתן ושבוצונו לעזור לילדתו. דיון והכרעה

ביצועה של עבירת שוד, המופנית כלפי בעלת עסק בת - 60 בתוככי בית עסקה, ושבמסגרתה מופעלת בפועל אלימות כלפי גופה של המתלוננת, מחייבת את בתי המשפט בתגובה עונשית הולמת כנגד מבצעה, כחלק מן האינטרס הציבורי בלמגר עבירות אלו מן היסוד. נקל לדמיין את האימה שאחזה בנפשה של המתלוננת באותם הרגעים שבהם הבחינה בנאשם בתא השירותים (ע"פ 3698/20 מחאמיד נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 3.11.20); למרבה המזל, האירוע המתואר לעיל לא הסלים עוד יותר, דבר אשר עלול היה להוביל לתוצאות קשות יותר. מתאימים לעניין זה דבריה של כב' השופטת ע' ארבל שנכתבו במסגרתו של ע"פ 5265/12 עמור נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.12.12), ולפיהם:

"עבירה זו אסור לה שתקנה אחיזה במחוזותינו ועלינו לפעול לעוקרה היכן שניתן. עבירת השוד פוגעת בציבור הקורבנות המסוים במסגרת האירוע, כמו גם בכלל האוכלוסייה כאשר גורמים עבריינים מאיימים על שלומה ורווחתה. על בתי המשפט להעביר מסר מרתיע לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם. כאמור, בנסיבות רגילות הרתעה זו צריכה לכלול מאסר בפועל".

זוהי אם כן נקודת המוצא העונשית.

מתאימים בנוסף, בשינויים המחויבים, הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 5213/08 וינדמו נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 9.5.07), ולפיהם:

"עבירת השוד בפני עצמה חמורה היא, וכאשר היא מופנית אל החלש... בחברה שהסיכוי להתנגדותו הוא קטן, היא חמורה שבעתיים. הפגיעה במתלונן ... אינה אך פגיעה פיזית, אלא יש בה פגיעה בביטחונו של המתלונן להסתובב כראונו ברחובות העיר ולצאת מביתו כאשר הוא חפץ בכך. פגיעה זו קשה לרפא".

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

כאמור, הדרך המובילה אל מתחם העונש ההולם מתחילה באיתור הערכים החברתיים אשר בהם פגע הנאשם במעשיו. ברי, כי מעשיו של הנאשם פגעו בערכים שענינם בזכותה בעל עסק תמימה, אישה מבוגרת, באשר היא, להגנה מפני פגיעה בכבודה, גופה, נפשה, והקניין עליו היא אמונה; מידת הפגיעה בערכים אלו היא ממשית. מכאן, על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שענינן שוד לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין. כאן המקום לציין, כי -

"באשר לקביעת מתחם העונש ההולם - כנודע, לובשת עבירת השוד פנים וצורות רבות וקביעת מתחמי הענישה ההולמים בגינה מגוונת; אך פטור בלא כלום אי אפשר (בבלי, חולין כז ע"ב), ואת המסגרת קבע כמובן המחוקק בקביעת 'תג העונש' לעבירה זו [...]" (ע"פ 4841/13 עומר ספי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 6.2.14).

כמו כן, בל לנו לשכוח, כי מדיניות הענישה אינה חזות הכול, אלא שזו מהווה אך אחד מן השיקולים המשמשים בידי בית המשפט בקביעת מתחם העונש (ראו למשל: ע"פ 9954/17 זילברשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 9, ניתן ביום 22.4.18).

ראו למשל, ע"פ 475/20 סורני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.7.22) - במסגרת פרשה זו הושתו 19 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 3698/20 מחאמיד נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 3.11.20) - במסגרת פרשה זו הושתו 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 1702/16 מדינת ישראל נ' שושני (ניתן ביום 17.5.16) - במסגרת פרשה זו הושתו 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל (הכוללים את 12 החודשים על תנאי שהופעלו במצטבר); ע"פ 1326/14 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 2.6.14) - במסגרת פרשה זו הושתו 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 7516/12 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 1.8.13) - במסגרת פרשה זו הושתו 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 4125/14 חרב נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 6.1.15) - במסגרת פרשה זו הושתו 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 3076/14 שקרה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.3.15 - במסגרתו הושתה שנת מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 7655/12 פייסל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.4.13) - במסגרתו הושתו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 6056/18 אדרי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.6.19) - במסגרתו הושתו 38 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 5859/15 בנאת ואח' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 16.3.16) - במסגרתו הושתו 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל; ע"פ 7238/22 עאמש נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 14.12.22) - במסגרתו הושתו 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בבחירת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק), מעשה הגניבה שביצע הנאשם היה מתוכנן; הוא המתין בתא המדידה לשעת כושר, על מנת להוציא מן הכוח אל הפועל את תכניתו לביצוע הגניבה. אמנם, ככל הנראה, הנאשם לא תכנן כי המתלוננת "תפריע" לביצועה של העבירה, אך דומה כי מי שבוחר לבצע גניבה בבית עסק פעיל, המכיל עובדים ולקוחות, מוחזק כמי שצריך היה לצפות בפועל את האפשרות שגורם אנושי יתערב במעשיו. בנקודת זמן זו, היה על הנאשם לבחור שלא להסלים את האירוע. דא עקא, הנאשם בחר לתקוף את המתלוננת, כפי שתואר. הכול על מנת לצאת מן החנות עם השלל בידו. כתוצאה ממעשיו, למתלוננת בת ה-60 נגרמו חתכים וחבלות בזרועותיה ובירכיה. ודוק, הנזק עלול היה להיות חמור יותר כתוצאה מן המאבק בנאשם, ולמרבה המזל זה נמנע. הנאשם הוא העבריין הבלעדי באירוע; הנזק, אשר נגרם מביצוע העבירה כלל נזק רכוש (10,000 ₪) ופגיעה בתפקוד העסק, אך גם נזק לא-רכושי, שכן ברי, כי מעשים מסוג זה גורמים לפגיעה בנפשה של קורבן העבירה. הדברים ידועים ואינם צריכים הרחבה. אין בנמצא כל הצדק או קרבה לסייג לאחריות הפלילית המצדיקים את מעשהו המסוכן של הנאשם. הוא יכול והיה צריך להימנע מלבצעו. לאור כל המקובץ, מצאתי לנכון לקבוע מתחם ענישה הנוגע לנאשם הנע בין 20 לבין 40 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

מכאן, ראוי לבחון מהו העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בעניין זה, הרי שיש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות שביצע. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם ובמשפחתו (ילדתו). דא עקא, עברו הפלילי של הנאשם מכביד ועשיר בעבירות דומות. מאסר מותנה בן הפעלה לא הרתיעו מביצועה של עבירה דומה. כמו כן, אין בנמצא מתווה שיקומי בעניינו.

לצד זאת, בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותו המסוכנת של הנאשם סברתי כי בהחלט יש מקום לכלול בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה, חוזרת ונשנית, שכזו אינה מקובלת במחוזותינו. משאלה הם פני הדברים, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן -

א. 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל.
עונש המאסר המותנה שהושת על הנאשם במסגרתו של ת"פ 46527-08-22 (7 חודשי מאסר) יופעל ויצטבר במלואו לעונש המושת כאן.

יוצא, אפוא, כי על הנאשם מושתים 35 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו (אלו אשר אינם חופפים את תקופות מאסרו בגין תיקיו הנוספים).
ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
ג. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירת רכוש.
ד. פיצויים בסך 15,000 ₪ לטובת נפגעת העבירה אשר ישולמו ב - 15 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.2.25 ויועברו לנפגעת העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיד.

זכות ערעור כחוק
ניתן היום, כ"ה כסלו תשפ"ה, 26 דצמבר 2024, במעמד הצדדים.